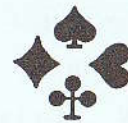

a redaksjonen

BRIDGE

í

St. Halvard

1966 → 1976

Landsorgan for Norsk Røkkar

I N N H O L D .

Fra redaksjonen	Side	2
Tilbakeblikk	"	3
Tommy Sandsmark intervjuer RØKKLIA	"	5
Sprede glimt fra Hornsjø	"	13
Stælinga	"	13
Damene på Rena	"	14
Jubileumsferd	"	15
"Bløtekake?" - " På Ingen Måte!"	"	17
To let or not to(a)let	"	20
Badstu	"	21

fra redaksjonen

10 år er ingen alder, hverken for en elefant eller en skilpadde, ei heller for en bridgeklubb. Men for sistnevnte er det et utmerket påskudd til å ha jubileumsturnering og -fest.

Som en av landets yngste bridgeklubber kunne vi ikke måle oss med de stadige 35- og 40 års jubiléer, men vi greide i 1971 å oppnå alderen 5 år og fikk for første gang jubilere.

Arrangementet ble så vellykket at vi slo til igjen året etter med 6 års jubileum og siden har det gått slag i slag med 7, 8 og 9 års jubiléer.

Derved har vi snart hatt like mange jubileumsfeiringer som de eldste og mest tradisjonsrike klubber.

For å få fram at 10 år er rundere enn f.eks. 7, har man i år gjort en del ekstra, blant annet ble det bestemt å skrive et jubileumsskrift.

Jeg påtok meg å hjelpe til med dette og regnet da med å skulle bidra med enkelte opplysninger, kanskje skrive noen få ord. Senere fikk jeg vite at jeg var med i redaksjonen og til sist at jeg var redaktør. Mangelen på kapasitet til å ta meg av dette, sammen med mangelen på hjelp fra andre (med noen hederlige unntak), har gjort at skriftet ikke helt har blitt hva man har kunnet håpe på.

Vi har likevel valgt å utgi det, og vårt håp er at det kan være med å formidle noe av tonen fra klubben.

Tilbakeblikk

Ja, så har 10 år gått siden Stabben, Hasse og jeg satt og drøftet klubblivet i vår egen og andre bridgeklubber. Vi fant at noe nevneverdig klubb- liv kunne vi ikke registrere. Folk møtes rundt klokken 7, spiller et antall spill og forlater hverandre. Dessuten så vi alt for mye krangel og strid om uttakinger.

Etter vår mening burde klubblivet være det tellende, og vi bestemte oss for å lage en klubb med folk som kunne gå sammen.

Vi ville gjerne ha en viss bridgemessig standard ved siden av og tok kontakt med Per Olsen, Terje Pedersen, Bjørn Larsen og Tore Jensen.

De var alle interessert i prosjektet, og gjennom forslag og avstemninger med sorte og hvite kuler ble det bestemt hvem som skulle inviteres til å være med på stiftelsen.

Dette siste falt mange klubbledere og andre tungt for brystet. Dels skyldtes dette kanskje at de ikke selv ble invitert, dels at de så sin egen klubbs eksistens truet.

Vi fant imidlertid at vi måtte gjøre det på denne måten, idet en åpen invitasjon kun ville skape en klubb av den vanlige sorten, bl.a. med medlemmer som ikke likte hverandre.

Den 22. februar 1966 ble det så sammenkalt til konstituerende generalforsamling i Grotten i Wergelandsveien.

Klubben ble stiftet under navnet St. Halvard. (med én l for å holde en viss avstand til likøren)

Oslo's skyttshelgen er jo kjent fra en historie der han forsvarer en jomfru. Så ikke med klubben vi vi kalte ved samme navn.

Her hadde hverken jomfruer eller andre feminine vesener adgang.

Videre ble bestemmelsen med sorte og hvite kuler beholdt, så vi var sikret en eksklusiv og liten klubb. Det ble endog så liten at vi ikke lenger kunne sitte med lokalene i Grotten, men forflyttet vår virksomhet til de nåværende spillelokaler i Casino.

Her har klubben hatt en noe variabel posisjon. Ved et par anledninger har vi vel stått på gravens rand, mens vi i dag står vi på solide føtter (minst nr. 47).

Hva har så hendt disse årene?

Vi avstår fra å ramse opp klubbens eminente resultater og nøyer oss med å fortelle at klubben har vært representert i 7 av 9 mulige parfinaler. Vi teller da bare med de som har St. Halvard som hovedklubb. Vi har vært med i én lagfinale og tatt oss av alle klubbmesterskapene.

Det interne har stått som det viktige og tellende i klubben. De som vil har vært gitt anledning til å representere, men ingen har vært presset. Derfor har klubben vært en tilleggsklubb for spillere fra Akademisk, Astra, Hobby, Golia og enkelte andre, som vil ha en hyggelig spilleaften ekstra.

"Jomfruparagrafen" er opphevet, noe som bidrar til at spilleaftenerne blir hyggelige. Vi har i dag flere av bridgenorges mest charmante quinder blant oss.

Eksternt er vi likevel ikke uten kraft, mye av krets- og forbundsarbeid hviler og har hvilt på klubbens medlemmer.

Pr. idag er vi representert i Kretsstyre og vi har Presidenten som assosiert medlem.

Våre medlemmer sitter i Forbundets lovutvalg, turneringsutvalg, informasjonsutvalg og undervisningsutvalg ved siden av at 4 av våre medlemmer er autorisert turneringsleder.

Dagen i dag står stadig i klubben som den tellende. Et seriøst tilbakeblikk virker derfor ikke helt forenlig med klubbens lette og kameratslige tone.

La oss i stedet satse på at det neste tiåret blir like bra som det første. Tar vi et N.M. eller to, er det bare hyggelig, men det spiller ingen stor rolle.

RØKKLIA

Pål Aakre:

36 år. Gift med Hedwig og har 2 barn - "såvidt han vet". Profesjonell Røkkarspiller, men har også en B-I-inntekt. Vekt: 80 kg. (i letteste laget). Intet kjælenavn (kjært barn har jo mange.....)

Per Sundseth:

31 år. Gift med Bjørg og ett barn. Profesjonell Røkkarspiller, men også deltidsansatt i bank (DNC). Vekt: 0,1 TONN (veide "bare" 118 kg som 14-åring.) Kjælenavn: MAVEN. ("pga min pondus") - et uttrykk for umiddelbar anerkjennelse i røkkarverdenen.

Einar Støre:

38 år. Gift med Grete (KUSINUM). Har bare 3 barn foreløpig. Profesjonell Røkkarspiller, men tjener på si på valutatransaksjoner i DNC. Vekt: "Hadde samme pondus som MAVEN, men ved hjelp av et ufornuftig levesett har jeg kommet ned til unormale forhold m.h.t. vekt, hvorfor jeg også kalles for EKS-MAVEN." 0,09 tonn.

Alle som interesserer seg for topprøkkar her i landet kan umulig ha unngått å legge merke til ett klubbnavn som i de senere årene fullstendig har dominert alt som har foregått av røkkarbegivenheter i Norge. Navnet er RØKKLIA! Spillerne ovenfor har nærmest gjort rent bord i nesten samtlige turneringer. Ingen glass har forblitt fulle og ingen andre har kommet til orde når disse tre har vært med. Å ramse opp alle resultatene vil gi en altfor liten plass til selve intervjuet, så vi begrenser oss til det aller viktigste:

NORSKE MESTERSKAP: Nei. ("For mange usida folk med i finalene".)
NORDISKE MESTERSKAP: Nei. ("Ble ikke tatt ut".)
EUROPEISKE MESTERSKAP: Nei. ("Aakre var for edru".)
VERDENSMESTERSKAPET: Nei. ("Men dette kommer helt sikkert".)
KLUBBMESTERSKAP I RØKKLIA: Nei. ("Vi har ikke tid til å spille på klubbkveldene".)

ANDRE TURNERINGER: Har vunnet jubileumskveldene til den kjente røkkarklubben Røkkvar opptil 3 ganger i 1975 og 4 ganger i 1976.

For et lag:

For noen resultater: For en iver og arbeidsglede!
For en tyngde: For en gjennomført optimisme og medfødt beskjedenhet!

HVORDAN STARTET DET HELE?

Sundseth: Jeg la meg ut ganske tidlig, og fant ut at jeg måtte starte med noe som man måtte ha tyngde bak, og bobsleigh er jo noe mer sesongpreget, da.

Støre: Jeg begynte med det på skolen. Der var det bare to stykker som spilte røkkar. Og man bor jo være tre, så ble jeg med da, og det har jeg hatt mye glede av siden.

Aakre: Jeg har jo vært aktiv bokser, så dette å slå ligger naturlig for meg. Jeg dumpet tilfeldig ned på feil bord en gang, og der spiltes det røkkar. Jeg fant snart ut at dette var et spill for min helt overlegne intelligens.

Støre: Ja, man må være toppintelligent sånn som oss, det er ingen bønn utenom.

HVOR SITTER DERE HELST?

Støre: Jeg sitter svært gjerne NNØ.

Sundseth: Jeg sitter rundt hele bordet, jeg!

Aakre: Det viktigste for meg er å sitte foran STABBEN. Det er nemlig en glede for meg å gå opp foran STABBEN.

HVEM ER ETTER DERES MENING DEN BESTE RØKKAR-
SPILLER I LANDET?

Aakre: Det må være MEG.

Støre: Ja, jeg er ikke i tvil om at det må være meg, altså.

Sundseth: Dette synes jeg er helt uinteressant, jeg finner det nedverdiggende å besvare det spørsmålet.

Aakre: Det er kanskje en eller to til i landet - jeg vet ikke hvem det skulle være, forresten.....

Støre: Et røkkarlag skal jo normalt være på 350 kilo! Det holder vi tre, og da er det jo ikke plass til særlig mange andre ved vårt bord!

ER DET ET HANDICAP Å HA MAVEN NÅR MAN SPILLER
RØKKAR?

Støre: Ikke nødvendigvis. Det kan være det hvis det er trangt om plassen. Men vanligvis går det bra. Vi har som oftest så stor plass i lokalet at vi kommer i god avstand fra bordet - tilogmed når vi skal RØKKE!

Aakre: Selv om jeg ikke har den samme tyngden som de to andre, tar jeg igjen det ved røkkarbordet, for der trengs det egenskaper som det er helt på det rene at jeg har i langt større grad enn de fleste andre. Jeg har f.eks. vært i finalen i RØKKAR-NM med en meget hederlig plassering (BRONSE).

TRENER DERE MYE?

Aakre: Aldri.

Støre: Det er'ke nødvendig!

Sundseth: DET ER Å HA DET I BLODET!

Aakre: Det hender vi tar en drink på lørdagskvelden.

HVA ER GRUNNEN TIL AT DERE ALDRI HAR GÅTT
HELT TIL TOPPS?

Støre: Når det gjelder mesterskap etc. har vi ikke vært med helt i toppen når det gjelder det internasjonale plan. Der skulle vi naturligvis vært, men vi ser alle sammen frem til Olympiaden og ihvertfall regner JEG med å være blant de beste, det er det ingen tvil om. Jeg vil se det som et klart nederlag ikke å være i finalen.

Sundseth: I de store mesterskapene har det vært med en hel rekke spillere som kanskje ikke har de samme kvalifikasjonene som vi har, og som i tillegg har dratt med seg endel begynnerflaks, og ved hjelp av sitt dårlige spill har de ødelagt for oss erfarne spillere.

Aakre: De spiller for DUMT! Vi baserer jo vårt eminente spill på at de spiller intelligent, ikke sant? Når man møter folk f.eks. fra Kongsvinger som stikker innom og skal prøve seg i røkkar, så venter du jo ikke at de skal spille så dumt. Dvs. du venter det jo, men.....

Støre: Jeg vil også gjerne poengtere at når man snakker som individualister så må vi komme frem til at som lag betraktet, så er det ingen som oss! Jeg tror at vi kan si at hvis vi spiller 1000 kamper, så vil vi vinne 999.

Sundseth: Ikke bare at vi ikke trenger søvn, men vi trenger ikke mat heller - ihvertfall ikke EKS-MAVEN og jeg!

Aakre: Jeg må nok ha litt mat av og til, men.....

SYNES DERE AT NORSK RØKKARFORBUND GJØR NOK
FOR DERE?

Aakre: Det er tynne greier! Det er vel økonomien der som alle andre steder. Serveringen er sen, og det er dessuten lite å drikke!

Støre: Jeg synes personlig det er for få samlinger.

ER DERE FORNØYD MED UTTAKSKRITERIENE FOR DET
NORSKE RØKKARLANDSLAGET?

Aakre: Jeg synes det er allright at det er en mann i UK, som er ansvarlig, men da må man kunne kreve noe av denne personen. Han må være en person som vet hva som kreves for å spille topp-røkkar, og en slik mann finnes ikke i Norge ihvertfall!

Sundseth: På det nåværende tidspunkt er det bare en av oss som har den erfaring og tyngde som skal til i en slik jobb.

Støre: Og det ville jo også være en uhyre takknemlig jobb for tiden!! Det ville jo ikke engang trenge tankevirksomhet for å ta ut et landslag i dag. Det finnes jo ingen konkurrenter overhodet!

ER LAGLEDELSEN BRA NOK NÅR DERE ER UTE OG REPRESENTERER - KOMMER DE FOR EKSEMPEL FORT NOK MED DRINKENE ETC.?

Aakre: Husker ikke .....

Sundseth: Det går i det hele tatt altfor tregt. Det er ikke noe gunstig for spillet, for 5 eller 10 drinker er det som skal til for at man skal få dette spillet til å gli. Men 5 drinker er min, altså!

Aakre: Laglederen burde være utdannet som servitør eller bar-keeper.

Støre: Og en massør på laget er etter min mening altfor lite. Det burde minimum vært en massør pr. mave.

HVORFOR BLIR DERE IKKE TATT UT ETTER DERES STORE PRESTASJONER I DE SENERE ÅRENE?

Aakre: Det er SVA! (UK-sjefen).

Støre: Han føler seg nok touchert av at vi har gått for mye opp foran ham når han har vært i pileposs.

Sundseth: Når det gjelder Sva, er det bare et spørsmål om knekken i albueleddet, og der har nok ikke vi den knekken som skal til. Man kan si at vi slår mer direkte når vi slår.

Støre: Ja, og jeg ga ham engang 8 kort, og det er mulig at det sitter i ennå.

HVIS LAGLEDEREN FORLAGTE AT DERE SKULLE DRIKKE MAKSIMUM 7 7 1/2 cl., OG LEGGE DERE FØR KL. 04.00. VILLE DERE KUNNE RETTE DERE ETTER ET SLIKT PÅBUD?

Aakre: Der mener jeg vi må stå helt individuelt, altså. Er vi ikke voksne mennesker, da?

Sundseth: En slik lagleder vil ødelegge moralen i laget fullstendig.

Støre: Nei, en lagleder skal ideelt sett holde seg mest mulig for seg selv på rommet sitt og la oss greie det, som kan det!

Sundseth: Han skal ikke blande seg opp i noen av disposisjonene, for det greier vi selv.

HAR MAN NOEN GOD REKRUTTERING I NORGE?

Sundseth: Vi trenger ingen rekruttering på de nærmeste årene, for det skal svært meget til for å vippe oss av pinnen.

Støre: Man burde bruke midlene bare på oss elitespillerne.

Aakre: Jeg synes det er veldig viktig at man satser på ungdommen, og får fram rekruttering, og bruker alle pengene på oss elitespillerne!

Sundseth: Jeg synes de kan kjøpe seg inn, jeg. De kan godt være rekrutter i ordets rette betydning, men de har jo ikke noen muligheter på mangfoldige år på å komme i betraktning.

Støre: De kan hjelpe til å bære, og ta opp flasker og sånn, og om 10-15 år minimum kan det tenkes at de kanskje kan få en plass ved samme bord som oss.

KUNNE DERE TENKE DERE Å VÆRE FADDERE - LÆRE OPP TALENTER, SELV OM DISSE VILLE BETY EN TRUSSEL FOR DERE?

Støre: Langt ifra!

Aakre: De betyr ikke noen trussel.

Støre: Vi er for gode, det er det ikke noen tvil om.

Aakre: Jeg stiller meg meget positivt til tanken om å arbeide med de unge, så det tror jeg ikke vi har tid til.

ONDE TUNGER PÅSTÅR AT DERE IKKE ER SÆRLIG HYGGELEGE Å MØTE VED RØKKARBORDET.

Støre: Det er jo klart at vi spiller på det psykiske like meget som det fysiske. Man prøver selvfølgelig å knuse motparten før spillet overhodet er i gang, ved å sette seg på dem, trå på dem, dytte til dem og .....

Aakre: .....frese på dem!

Sundseth: De som ikke har den helt store oversikten som vi har må provoseres til å gjøre gale ting.

Aakre: Slå kortene i bordet.....

Sundseth: .....kaste kortene i ansiktet på dem.

Aakre: Dette er jo nokså vanlig. Man ser jo at tilogmed provinslag f.eks. fra Kongsvingertrakten driver med dette.

SKAL MAN VINNE, KOSTE HVA DET KOSTE VIL?
OGSÅ VED HJELP AV "UFINHETER"?

Støre: Absolutt. Man må være så ubehagelig og ufordragelig som mulig.

Aakre: Jeg synes ikke man skal være ufin! Ubehagelig og ufor- dragelig kan man være, men ikke ufin! Man må ha en viss dannelse. Er vi ikke voksne mennesker, da?

Sundseth: Man må oppfatte samtlige man møter som fiender, og de bør helst være gode tapere!

Aakre: Jeg snakker aldri om gamle spill.....

Støre: Nei - da nekter jeg å svare, jeg, om noen spør meg om det.

Sundseth: Nei, det er det verste jeg vet også. STABBEN kan godt komme til med noen kommentarer underveis, men når vi begynner på et nytt spill, da er vi ferdige med det gamle.

ER PREMIERINGEN BRA NOK?

Støre: Jeg er absolutt uenig i den premieren som har forekommet hittil med tinn og krystall og sølv og sånt junk. Det bør være kontanter eller originalbrennevin til vinnerne.

Sundseth: Men i mesterskapene spiller vi gjerne for en bringebærbusk eller rognebærtre eller lignende.

HVA ER RØKKARSPILLET'S VIKTIGSTE POENG?

Sundseth: Opp med høyrehanden, så man får mest mulig styrke bak nedslaget.

Aakre: Lyden er ganske vital - det skal være et kraftig smell i bordet når man røkker.

Støre: "OPP FORAN SVA" er et meget godt prinsipp!

HVILKE EGENSKAPER SKAL EN TOPPRØKKARSPILLER HA?

Aakre: Intelligens!

Støre: TYNGDE!

Aakre: ØRE: Man skal kunne se på ørefargen hva som skjer.

Støre: Stor Blære.

Sundseth: Ja, Willy Olsen kunne aldri bli noen god røkkarspiller.

Støre: Dessuten evnen til å kunne sjikanere motspillerne hele tiden.

Aakre: Også evnen til å le hjertelig når noen blir sittende igjen med en dame eller lignende.

Støre: Det skal være fiendskap fra vi kommer til bordet til vi går!

Aakre: - ..... be om å få se pengene med en gang og slikt!

Støre: Ja, sjekker tar vi ikke imot!

SPESIELLE GODE ELLER DÅRLIGE MINNER FRA RØKKAR-
KARRIEREN?

Støre: Det dårligste minnet var da klubben Røkkvar innførte såkalt SJØRØKKEN dårlig avart av den avanserte, gode røkkar som vi står som eksponenter for.

Sundseth: Jeg var engang selv utsatt for å komme i den såkalte "ESSEKLUBBEN" etter en rekke uheldige omstendigheter. Ukyndige som var til stede fikk utsatt meg for et overgrep. Dette skapte så stor munterhet at AMBJØRG AMUNDSSEN kom bort til bordet og ville ha spill til avisene.

Aakre: Jeg får vel kanskje ta med et godt minne også, da RØKKLIA møtte en klubb med en spiller fra Kongsvingertrakten - jeg husker ikke hva spilleren het - han var bare en ubetydelighet. Men etter kampen skjedde det noe hyggelig. Vedkommende fra Kongsvinger var, da han skulle komme å gratulere oss med seiren, så ivrig at han mistet balansen og vrikket benet! Det er det kjæreste minnet jeg har.

Støre: Jeg har også et hyggelig minne fra Sjørøkk. Det var da Erling Lid satt med følgende hånd: 2 2 2 8 8 8 3. Han fikk en toer ut!

Aakre: Ja, det er fremdeles merker etter ham i taker!

Sundseth: Et annet hyggelig minne er dengangen serveringsdamen glemte å komme med regningen.

Støre: En gang i tiden var det tillatt å spise under spillet, og i ett spill husker jeg at STABBEN satt med sine vanlige Ess. Han har jo vanligvis ett snitt på to Ess inngitt, men denne gangen hadde han altså tre! Og da han triumferende skulle røkke med sitt tredje ess, var han så uheldig å røkke kortet opp i ertesuppen, så jeg fikk alt i fangen. Siden dengang har det ikke vært tillatt å spise under kampen.

bjerkeløvet:

SPREDTE GLIMT FRA HORNSJØ

? ?

Stælinga (FRA VANGEN.)

Moen (med høy røst): "Går det for faen ikke an å få gitt meg den stjælinga, da?"

Mundal mumler saktmodig noe ikke hørbart.

Moen: "Å, var det 3 grand han spilte ....."?

DAMENE PÅ RENA

Melby møtte Unni fra Rena og var utspiller.

Med konge og dame og flere i samme farve spilte han ut kongen og lot seg ikke merke at knekten tredje dukket opp på bordet.

Fornøyd så han at kongen beholdt stikket og fortsatte med damen, men akk, nå kom Unni frem med esset, som hun for anledning hadde singel igjen. Med noe skarlagenspregede ører luftet han etterpå hvorfor ikke esset ble tatt første gangen.

Da var jo to hold sikret.

Det spiller ingen rolle, sa Unni, dem fortsetter alltid.

Vår venns høyreben kunne nå tas inn på Seismografen i Bergen, og han spurte om hvem som alltid fortsatte.

Damene på Rena, vel, sa Unni.

ROAR SLETNER: JUBILEUMSFERD

Arrangementskomiteen for åtteårs-jubiléet på Norefjell lever i lykkelig uvitenhet om hvor nær arrangementet var den absolutte og fullendte fiasko. En rekke av de mest festopplagte deltakerne, for ikke å snakke om en av dem som senere satte sitt preg på såvel røkkarfinalen som bridge-evenementet (beskjedenhet forbyr navns nevning), var så nær aldri å nå frem til det feststemte hus at det ville gi mang en kaldsvett våkenatt for de damer og herrer arrangører. Mens glasset gikk rundt og natten falt på i denne Sanctus Halvardi og Bacchi høyborg, befant det seg mennesker i fortvilet famlen i de nær- og fjerntliggende fjellstrøk. Av hunger og tørst utmattet, og desperate med tanke på røkkar-kvalifisering, reiste man omkring i denne skropelige farkost som kalles automobil uten den ringeste anelse om hvor man befant seg.

Hvorfor?? På grunn av en luftspeiling - et Fata Morgana som åpenbarte seg for en periodevis velkjent studierektor ved en tidvis velkjent læreanstalt.

Men alt har sin bakgrunn, og herved iler vi til med å kaste et skjerpet lys over ovenstående:

Med nyanskaffet bil - årets modell - stilte vi til start i dette rally mot lykken (les: St. Halvards åtteårs-jubileum). Ikke uten en viss tilfredshet noterte man seg lett beundrende blikk og gjorde i all beskjedenhet en avtale med seg selv om at dette skulle bli kjøreturen som fikk alle tidligere kjøreturer til å blekne.

Ved "take-off" var det god sikt og høy stemning. Vi passerte lavt over Honefoss og begynte å gjøre klar for manuell innflyvning på visuell kontakt. Etter å ha tatt av fra hovedveien, meldte de første vansker seg. Kjentmannen, som senere viste seg å være kvinne og tilhøre en herr Flaaten, begynte å uttrykke tvil om riktigheten av den utstakne kurs. Tvilen bredte seg hurtig blant besetningen, og etter nærmere 30 minutter kom man ad demokratisk vei til at det ville være riktig å snu. Med raske håndgrep braktes farkosten på 180° kurs i forhold til den foregående. - Og ganske riktig, etter vel 30 minutter dukket en bom (og en Blom) frem av mørket, og vi kunne atter konstatere at korrekt kurs var gjenopprettet. Ved godt mot og med tidligere omtalte studierektor in close pursuit fortsatte vi ferden mot jubiléet. At tåken

la sin klamme hånd om folk og fe kunne langt fra legge noen demper på stemningen.

- Da gikk lyset - .

Ikke for oss, men for bilen. Dette tekniske vidunder, nytt av året og garantert mot alt fra rådebank til tannråde, valgte med usvikelig ondskap nettopp dette tidspunkt - midt inne på fjellet, i tåke og stummende mørke, til å eliminere alt lys i samtlige fire hovedlamper. Da vår tekniske forståelse hva bil angår stort sett begrenser seg til å grovtelle hjulene for start, var reparasjon ikke til å tenke på. Og så gjorde vi vår store feil: Vi slapp frem studierektoren. Med høflig anmodning om med sin bil å kaste lys over det som måtte ligge framfor oss.

Som sagt, så gjort. Det hele så atter lovende ut, og stemningen nådde nye høyder.

Etter en lengre kjøretur møtte det oss som vi alle hadde fryktet: Et veidele! Her var gode råd dyre. Men studierektoren - med usvikelig sans for the scientific approach - forlot sin bil for å skaffe empirisk materiale for en beslutning. Og etter et lengre studiebesøk kunne han med den urokkelige overbevisning som preger akademikere som er vant til å få sine teorier motbevist i praksis, meddele oss at veien til høyre ikke var noen vei - det var en elv! Han hadde hørt klukking. - Det er til denne dato et mysterium hvor klukkingen kom fra, men mistanken går i en bestemt retning. Altså - til hest! Og i overbevisning om at nu var det kun kort tid igjen tok vi til venstre og fortsatte.....

Etter ytterligere 2 mils kjøring begynte veien å vise en ubehagelig tendens til nedstigning, og man fant å måtte ta den tidligere beslutning opp til ny revisjon. Siden det å snu en stor bil på en trang fjellvei om natten og i tett tåke ikke er blant våre favorittbeskjeftigelser, valgte vi å fortsette ytterligere et stykke.

Imidlertid kunne vi nå konstatere en total korrelasjon mellom stemning og vei - begge var sterkt for nedadgående, og det er som kjent ingen skam å snu. Etter en rekke C-momenter var både studierektoren og vi atter på 180° kurs til foregående, men stemningen viste ikke samme oppadgående tendens som veien. Merkelig nok. Det hjalp litt da vi møtte Mr. Langseth midt inne på vidda og konstaterte at han også var lost. Felles skjebne er som kjent ikke å forakte. Etter ytterligere 2 mils kjøring var vi atter tilbake til studierektorens elv, og med alle passasjerers velsignelse besluttet vi å forsere elven. Turtallet ble bragt opp i 5.000 - clutchen sloppet, og alle - sjåføren inklusive - lukket øynene. - .....

- 20 sekunder senere var vi ved hotellet!

At maten var kald og isen smeltet har vi forlengst tilgitt studierektoren - men at han aldri senere har villert innrømme at klukkingen kom fra en helt annen kilde enn "elven" - se det vil bli husket så lenge St. Halvard feirer sine jubiléer.

«Bløtekake?» «På ingen måte!»

Det er lett å pådra seg tilnavn i klubben vår. Ikke store sprellene skal til før "Mavene" er der. Plutselig heter man noe annet enn ens mor og far brukte uker av sitt liv til å fastsette.

Flere av navnene er gått inn i dagligtalen uten at bakgrunnen er kjent for brukerne. Dette synes vi er synd og skal i en viss grad forsøke å rette på det her.

Våre første eksempler forteller at det kan være farlig å bruke faste uttrykk, det er det i hvert fall et par av våre medlemmer som har fått merke. En av våre venner karakteriserte stadig meldinger som etter hans mening var hasardiøse, og lett kunne innbringe både 800 og 1100 minus-poeng som "å legge hue på stabben". Han går midt blant oss og heter Stabben.

Tilsvarende valgte et av våre medlemmer å uttale seg i sarkastiske vendinger under bridgedisputer. Han karakteriserte opponentene som "Kloke menneske", men ble selv hengende med navnet. Han har nå flyttet til en annen kant av landet.

Fantomet er ikke så ofte i klubben lenger, men det var under en representasjonstur til NM i Stavanger han ble døpt. På pensjonatet der det var forventet at vi skulle innta vår skjønnhetssovn, ble han en sen nattetime påtruffet i heldekningsmakko. Hva var da mer naturlig enn Fantomet? Hans hustru lyder navnet Sala.

Hang til uvanlige nytelsesmidler kan også forandre ens borgerlige navn. Således har begeistring for melmat med krem bragt et av våre perifere medlemmer navnet Bløtekaken.

Merli-gubben, oppkalt etter en kjent 4-bening fra Bjerke, har hatt en lei tendens til urent trav i oppløpet.

Noen ytterst få har oppnådd den sjeldne lykke å få flere navn. Man måtte vel enten til Østen eller langt nord i vårt eget land for å finne noen som hadde navn tilsvarende "På Ingen Måte". Man aner en historie bak, den er noe lang, men her kommer den:

Vår venn P.I.M. var i Astra uten makker for å sondere (Han var da medlem der). Klubbledelsen sendte ham en annen singel-fremmøtt på nakken idet de fortalte at han var disponibel for aftenen. Som den høflige og veloppdragne mann P.I.M. var, greide han tross antydninger om at han måtte tidlig hjem, ikke slippe unna aftenens spilling. Han hadde like stor glede av kvelden som gjennomsnittsnordmannen har av TV-teateret. Mavene, som hadde observert hans anstrengelser, forhørte seg med sardoniske smil hvordan han hadde hygget seg. P.I.M. fortalte at det var siste gang han kom uten makker, faren var for stor.

Dagen etter ringte Mavene opp vår venn, etterapet stemmen til gårsdagens makker og presenterte seg som ham. Følgende samtale fant sted:

- God dag, det er N.N., takk for i går.
- Takk, det samme.
- Det var en hyggelig kveld, og jeg synes det gikk bra.

- Jo, det gikk ikke verst.
- Kanskje vi kunne spille flere ganger, kommer De neste gang?
- Jeg regner med å bli en del opptatt fremover, så det kan nok dessverre bli vanskelig å avtale noe.
- Men, til våren har jeg tenkt å spille fast, kan vi gjøre en avtale om å spille da?
- Det blir veldig mye å gjøre på kontoret en stund nå, så det er ikke sannsynlig at jeg kan spille noe særlig.
- Det er ikke det at De synes jeg er for dårlig, da?
- Nei! På ingen måte!

Hvoretter Mavene ikke greide påkjeningen lenger og ga seg til kjenne, men sluttreplikken var så langt fra hva de hadde hørt kvelden før at han lenge ble omtalt som På Ingen Måte.

Hans annet navn stammer fra vårt 6 års jubileum på Hornsjø. Vår venn hadde forfrisket seg vel meget i stedets bar og fant ut at han ville gå tur. Etter en times tid kom han tilbake med et fange fullt av dvergbjørk. Den friske fjell-luften hadde nok imidlertid blitt for meget, og han sovnet i salongen, over-dådig dekorert med bjerkeløv. Herav navnet Bjerkeløvet.

Kjenner du ikke alle disse personene?
Forhør deg hos klubbkamerater, og husk moralen:

Vær ytterst forsiktig med hva du sier og gjør.
Vær særlig forsiktig når Mavene er i nærheten.

Hva kommer "Mavene" av, for resten?

mr. walker: TO LET OR NOT TO(A)LET

"Bridge i Norge" har som kjent hatt en serie gående om hvordan man kan skaffe seg hardt tiltrengte ekstra-poeng ved mer eller mindre tvilsom oppførsel mot motspillerne.

Serien har vært meget interessant, og har gitt mange nyttige impulser til uerfarne spillere som har trodd at det er tilstrekkelig å lære seg et godt system for å oppnå topplasseringer.

Artikkelforfatterne har imidlertid helt oversett den i særklasse mest gedigne psykiske utmanøvrering av motstanderne som Mavene lanserte i lagfinale i Stavanger i 1967. Som kjent var dette første (og hittil eneste) gangen St. Halvard har nådd lagfinalen, og det var selvfølgelig nødvendig for klubben å markere seg i landskapet. Starten var imidlertid ikke desidert vellykket (vi tapte sågar for Kjøttet!), og en ting var helt klart: For å oppnå en hederlig slutt plassering måtte KNA-damene slås!

Mavene har aldri villet gå nærmere inn på hvilket minutiøst forarbeide som må ha ligget bak den aksjon som ble foretatt. Vi har imidlertid prøvd å rekonstruere begivenhetens gang slik det sannsynligvis foregikk:

I nærheten av spillesalen befinner seg en korridor med dame- og herretoalett liggende ved siden av hverandre. Et skilt med henholdsvis en høne og en hane på dørene markerer hvilket kjønn toalettet er beregnet for. I korridoren befinner seg Mavene. De venter på at en av KNA-damene må et nødvendig ærend før kampen begynner.

Det høres bestemte skritt i det fjerne. Reidun Dillerud nærmer seg korridoren. Hurtig som lynet (!) smetter Feitmaven inn på herretoalettet mens Maven bytter

dørskiltene. Frk. Dillerud ser høneskiltet - åpner døren og triner inn på toalettet - for der å stå ansikt til ansikt med Feitmaven som lufter gutten! En sjokkskadet frk. Dillerud kaster seg rundt med et ul å la Sveaas og stormer ut døren mens ansiktsfarven skiftvis er likblek og blussende rød. I sin ville ferd ned korridoren rekker hun å kaste et blikk på toalettdøren, hvor selvfølgelig Maven i mellomtiden har skiftet skiltene tilbake til utgangspunktet.

Ifølge vår av og til noe tvilsomme hukommelse vant St. Halvard første halvrunde 75-3 og kampen totalt med utklassingssifre.

Frk. Dillerud har først i de senere år noenlunde kommet seg etter påkjenningen, men når hun møter Mavene ved bordet er det tilstrekkelig at en av dem sier:

"Dette minner meg for resten om et spill jeg hadde i lagfinalen i Stavanger....."

badstu

Ved 9-års-jubiléet ble det badstuet.

Herr Bosj ble servert hjembrent som han diskret kastet på badstuovnen. Ovnene, som hadde vært på vannvogna i flere år, reagerte med høye flammer og vår venn Vauverten forlot rommet uten å åpne døren.

Det ble senere hevdet at Bosjen likte at den var brent to ganger.